

Arrest

nr. 223 632 van 4 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NTAMPAKA
Jan Jacobsplein 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2019 houdende de teruggedrijving, houdende de intrekking van het visum en houdende de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 218 485 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 1 december 2018 tot 16 maart 2019 voor een duur van 90 dagen, met het oog op familiebezoek of bezoek van vrienden.

1.2. Op 13 maart 2019 heeft de verzoekende partij zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem.

1.3. Op 13 maart 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.4. Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen.”

1.6. Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tevens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onbevoegdheid op voor wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving.

Hierop gewezen ter terechtzitting, geeft de advocaat van de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot vasthouding overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Betreffende de beslissing tot terugdrijving stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat deze beslissing uitgevoerd werd op 24 maart 2019 en dus uit het rechtsverkeer verdwenen is, waardoor de verzoekende partij geen belang meer heeft deze beslissing aan te vechten.

Hierop gewezen ter terechtzitting, geeft de advocaat van de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen. De verzoekende partij betoogt enkel dat zij nog belang heeft bij haar beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001,118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 maart 2019 werd teruggedreven naar Rwanda. Dit gegeven wordt door de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 17 mei 2019 niet betwist.

Nu uit de terugnrijving van de verzoekende partij volgt dat de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot terugnrijving, volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep eerste bestreden beslissing houdende de terugnrijving de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De advocaat van de verzoekende partij brengt geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen in de weg staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de eerste bestreden beslissing houdende de terugnrijving volledige uitwerking heeft gekregen. Een eventuele vernietiging van deze beslissing strekt de verzoekende partij niet langer tot voordeel, zodat het beroep, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden verklaard bij gebreke aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekende partij werpt ook het bestaan van een appreciatiefout op.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Première branche En ce que la partie adverse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant en le privant du droit de séjourner en Belgique où vit son épouse enceinte, Madame I.N. (...), malgré l'entrée avec un visa valable ;

Alors que l'article 8 de la C.E.D.H. dispose que

" 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, [...] ; 2. il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que la protection accordée par l'article 8 de la Convention s'étend aux personnes qui mènent une vie familiale effective comme cela était le cas en l'espèce ;

Que les attestations remises établissent à suffisance que les deux partenaires sont mariés légalement ; que les attestations de prise en charge, l'attestation de la mutuelle et la lettre d'invitation précise l'objet de la visite, à, savoir une demande de regroupement familial en Belgique (annexes 3 à 5) ;

Que l'acte de mariage, non encore enregistré en Belgique, a été présenté pour légalisation auprès du consulat belge à Kigali, qu'il a ensuite été présenté en même temps que les autres documents probants dans le dossier de demande de visa ;

Qu'en vertu de l'Unité de l'administration, on ne peut dans la suite affirmer sans erreur que le document de mariage n'est pas présenté ; que devant la police de l'aéroport, le requérant a bien précisé qu'il vient pour des démarches en vue d'un regroupement familial, ce qui correspond à tous les documents déposés au soutien de la demande ; qu'il revenait alors à l'administration de vérifier dans le dossier administratif du requérant les pièces invoquées ;

Qu'in casu, l'acte attaqué n'a pas tenu compte de tous les éléments transmis par la partie requérante, notamment l'acte de mariage, la prise en charge, l'attestation de la mutuelle qui précise l'objet de ma demande de visa ; que pourtant le visa a été donné sur base de ces éléments aujourd'hui ignorés ;

Que vu ce qui précède, la partie adverse a méconnu l'obligation de motivation qui était la sienne, et a agi avec désinvolture, violant son obligation de soin et de minutie dans la rédaction des décisions administratives ;

Que cette disposition protégeant le droit à avoir une vie familiale interdit l'ingérence dans celle-ci à partir du moment où il y a disproportion entre l'atteinte à ce droit et les buts poursuivis par l'autorité ; Qu'en cette matière il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble (Avis Auditeur, sur CE, 14 août 1997, n° 67.710, op. cit.) ; Qu'en l'espèce, l'épouse du requérant attend naissance dans un mois, que l'assistance et la présence de son mari est nécessaire et vitale pour son épouse et pour l'enfant mineur qui n'aura aucune assistance pendant les jours d'absence de l'épouse ;

Que la nation de vie privée est large, ce qui permet au juge de prendre compte de toutes les situations et d'apprécier en conséquence ; qu'en l'espèce, les deux partenaires se sont mariés dans l'intention de fonder une famille, ils ont mené des démarches administratives pour commencer leur vie commune en Belgique à la même adresse, ils ont collectés à la demande du Consulat les documents en vue du regroupement en Belgique, qui sont disponibles ; que la compagne est enceinte des oeuvres de son compagnon ;

Que quand bien même la CEDH ne garantissait pas aux étrangers les mêmes droits d'entrée et de séjour sur le territoire que les citoyens de l'Union, qu'elle n'oblige pas les États à un regroupement familial sur le territoire, elle oblige les États à examiner les demandes faites aussi bien par les citoyens que par des ressortissants de l'Union et de donner suite, qu'en l'espèce la vie familiale est effective (mariage civil et religieux concret, démarches en vue du regroupement, grossesse, ...) ;

Que ces démarches traduisent dans le chef du requérant l'existence d'une volonté réelle de consolider leur mariage par une vie commune ;

Qu'il a été expliqué que l'arrivée dans les quatre derniers jours de son visa en Belgique est due à des circonstances indépendantes du requérant, qui n'a pas été autorisé à quitter le pays d'origine, le 4 décembre 2018, alors qu'il avait enregistré ses bagages et obtenu un boarding pass, qu'il a été obligé de retourner chez lui et à reporter son voyage sine die (annexes 6) ;

Que l'envoi vers le pays d'origine réduit les chances de retrouver son épouse dans un futur proche étant donné notamment les circonstances qui ont entouré la première tentative de voyage ;

Que le renvoi vers ce pays constitue un préjudice disproportionné pour le requérant au regard du faible préjudice pour la partie adverse d'accueillir une personne de plus, logé dans une famille plutôt que dans un centre d'accueil ;

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposait à la partie adverse d'indiquer dans l'acte attaqué les motifs de fait et de droit le justifiant ;

Qu'en effet, la partie défenderesse prétend avoir contacté l'épouse du requérant sans succès, alors que l'épouse attendait son mari à la sortie ; qu'elle-même a insisté pour appeler l'agent et demandé à son mari de donner le numéro pour qu'il soit appelé en vain (Voir capture d'écran : annexes 9) ;

Que dans la conversation Waths App avec son mari Madame Irakoze dit : « mon numéro qu'il m'appelle » 23 :32 ; R/ « je lui ai dit » Q/ : « demande lui de me donner tes valises, demain matin je viendrai avec un avocat ». Le mari répond : « je lui ai dit. » Q/ Dis-lui que je souhaite lui parler. Juste 2 minutes ». R/. Il a refusé, et me dit de te parler moi-même. »

Qu'encore une fois l'administration n'a pas examiné le dossier avec minutie, en refusant de parler à l'épouse du requérant alors qu'elle prétend le contraire ;

Que l'on ne peut refuser l'entrée au motif que le requérant a quatre valises ; que cela est normal parce qu'il vient voir son épouse enceinte avec des cadeaux de la famille et les effets personnels en vue du regroupement familial souhaité ;

Que l'on ne peut refuser l'entrée au motif que son épouse est célibataire, un élément qui n'a pas motivé le refus de visa, puisque le dossier administratif contient les éléments qui établissent le lien de mariage existant, raison pour laquelle la prise en charge et les pièces mentionnées ont été présentées ;

Que l'enregistrement comme marié devait se faire après son arrivé et la présentation d'un acte de mariage légalisé le 24 octobre 2018 ;

Qu'à son arrivée le requérant disposait bien de l'acte de mariage et d'autres documents notamment un acte de naissance ressemblant à l'acte de mariage, qu'il aurait dans la panique présenté l'acte de naissance en lieu et place de l'acte de mariage, qui était pourtant dans les pièces qu'il détenait en main ; que l'acte était bien dans le dossier administratif que l'agent qui a pris la décision de refus d'entrée et l'ordre de quitter le territoire ;

Qu'au vu de l'ensemble de ces éléments, il appartenait à la partie adverse de motiver sa décision en manière telle que le requérant sache pourquoi un visa légalement obtenu lui est retiré, alors que les éléments invoqués ne sont pas pertinents ;

Que par conséquent, la décision querellée pêche en fait et en droit quant à l'exigence de motivation de l'acte administratif entrepris ;

Qu'un «pouvoir discrétionnaire ne peut être arbitraire» (avis de l'Auditeur sur C.E., 14 août 1997, n° 67.710, R.D.E., 1997, p. 363); Il s'ensuit que la décision querellée viole les dispositions précitées

Qu'il y a à tout le moins une erreur manifeste d'appréciation et un manque de minutie dans la décision prise ;

Que le moyen est sérieux

Deuxième branche

En ce que la partie défenderesse refuse, à tort, l'entrée sur le territoire au motif que le requérant n'est pas en possession de documents requis pour un séjour en Belgique (article 3 §1 3°) ;

Alors que le requérant dispose d'un visa délivré par la Belgique en cours de validité ;

Qu'en agissant ainsi la partie adverse viole les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Qu'en effet la partie adverse n'a donc pas pris en compte tous les éléments portés à son attention lors de la prise de décision et n'a donc pas correctement motivé sa décision ;

Que toute décision administrative doit se caractériser par une motivation adéquate en fait comme en droit, à la suite d'un examen soigneux du dossier qui lui est soumis (J. CONRADT, « Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'Etat », A.P.T., 1999, p. 268, n°8) ;

Qu'en effet, en vertu du principe de bonne administration, et plus particulièrement du principe de prudence, toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ; elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p.687), ce que la partie adverse est restée en défaut de faire en l'espèce ;

Qu'ainsi la délivrance d'un visa est laissée à l'appréciation discrétionnaire du Ministre qui examine chaque demande individuelle au cas par cas ; qu'en l'espèce, le requérant a cru qu'ayant obtenu le visa d'entrée sur le territoire, il pouvait y pénétrer avec ce titre et sans porter atteinte à l'ordre public ou la sécurité publique ;

Qu'il a fait confiance à l'administration qui lui a délivré ce visa, après l'avoir invité à produire et transmis les documents d'identité et autres exigés ;

Que depuis la délivrance du visa, il a fait confiance à l'administration et il a eu foi que son visa ne sera pas remis en cause ; qu'il a montré que son épouse disposait des moyens de subvenir à ses besoins ; qu'il n'a pas à solliciter l'aide des pouvoirs publics ;

Que le retrait de son visa est une décision arbitraire pouvant être assimilé à un abus de pouvoir ;

Que le requérant n'a posé aucun geste pouvant être interprété comme un refus d'obtempérer aux ordres de l'autorité, qu'il n'y a donc aucune raison objective justifiant le retrait de son visa ; que le refus d'entrée sur le territoire est une décision qui remet en cause le principe de la sécurité juridique ;

Qu'en effet, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, « les principes de sécurité juridique et de protection des particuliers exigent que, dans les domaines couverts par le droit communautaire, les règles du droit des Etats membres soient formulées de manière non équivoque qui permette aux personnes concernées de connaître leurs droits et obligations d'une manière claire et précise et aux juridictions nationales d'en assurer le respect »¹.

Troisième branche

En ce que la partie défenderesse décide du maintien en lieu déterminé et d'un ordre de reconduire à la frontière aux motifs que le visa de séjour n'a plus que quatre jours, que l'épouse est enregistrée en tant que célibataire, que l'acte de mariage civil n'a pas été présenté et qu'il voyagerait avec quatre valises ;

Alors que le requérant a bien présenté tous ces documents au moment de sa demande de visa, qu'il a établi qu'il est marié et que sa compagne attend naissance dans un mois ;

Qu'une telle décision viole l'article 8 de la CEDH lu en combinaison avec l'article 3 de la CEDH et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs

Que l'article 8 de la CEDH lu en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 a été violé car la partie adverse n'a pas fourni de motivation adéquate quant à l'ingérence faite dans le droit au respect de la vie privée de la partie requérante ;

Qu'en outre la situation de son épouse requiert la présence du requérant pendant cette période et pendant l'accouchement ; que les parties n'ont pas caché leur intention de demander un regroupement familial à l'autorité habilitée ;

Qu'ayant obtenu un visa il entendait poursuivre les procédures légales en vue de son regroupement avec son épouse, mais que la décision de reconduire ne permettra pas d'effectuer ces démarches ni d'assister son épouse et leur enfant ;

Que le refus d'entrer et l'ordre de reconduire à la frontière peuvent être assimilés à un traitement inhumain pour la famille ; qu'en effet son épouse a une grossesse avancée, elle a besoin de son mari ;

Que ce dernier doit retourner au Rwanda malgré les difficultés qu'il a connues au moment de son premier départ, et ne peut savoir quand il pourra de nouveau revenir auprès de son épouse ; qu'il s'agit d'un traitement inhumain au sein de l'article 3 de la CEDH ;

Que dès lors la partie adverse savait que les liens tissés par le requérant étaient solides, il fallait évaluer les risques que pouvaient entraîner la mise en exécution de la décision de refus d'entrer et l'ordre de reconduire à la frontière à l'encontre du requérant afin de faire la balance des intérêts en jeu ;

Que l'absence de motivation relative au lien de proportionnalité raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la décision précitée par rapport au respect du droit à la vie privée du requérant viole les dispositions invoquées au moyen, en particulier l'article 8 de la CEDH et els articles 2 et 3 de la loi sur la motivation des actes administratifs ;

Que la décision viole cet article 3 de la CEDH dans la mesure où elle ne considère pas les conséquences que peut engendrer une telle décision sur la famille, en refusant au mari disposant d'un visa, le droit d'assister son épouse durant le dernier mois de grossesse et le jour de l'accouchement ; que la décision peut également avoir des conséquences que l'enfant mineur qui sera laissé à lui-même pendant la période d'accouchement de de faiblesse de sa maman alors que le requérant venait assumer les charges familiales pendant cette période;"

3.2. Verwijzend naar wat uiteengezet werd onder punt 2, stelt de Raad vast dat het enig middel onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de eerste en de derde bestreden beslissing.

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de tweede bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.4. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

In de mate de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 34 (2) van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Artikel 34 (2) van de Visumcode luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgifte voorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de door haar neergelegde attesten voldoende aantonen dat zij en haar partner legaal gehuwd zijn, dat de attesten van tenlasteneming, van de mutualiteiten en de invitatiebrief het doel van het bezoek verduidelijken, met name een aanvraag tot gezinshereniging in België. Zij wijst erop dat de huwelijksakte, huwelijk dat nog niet geregistreerd werd in België, aan het consulaat in Kigali werd voorgelegd ter legalisatie, dat zij dit document, samen met de andere bewijsstukken, heeft voorgelegd in haar visumdossier. De verzoekende partij wijst op de eenheid van bestuur en stelt dat niet kan gesteld worden dat de huwelijksakte niet werd voorgelegd, dat zij op de luchthaven wel degelijk verduidelijkt heeft dat zij gekomen is om stappen te ondernemen in het kader van gezinshereniging, wat overeenstemt met de documenten neergelegd ter gelegenheid van haar aanvraag. Zij meent dat het aan de administratie toekomt de aangebrachte stukken te verifiëren. De verzoekende partij stelt dat *in casu*, de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen die door haar werden overgemaakt, zoals de huwelijksakte, de tenlasteneming, het attest van de mutualiteit dat het doel van het visum verduidelijkt, dat nochtans het visum werd afgegeven op grond van elementen die vandaag genegeerd werden. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij heeft uiteengezet dat haar aankomst in België vier dagen voor het vervallen van het visum te wijten is aan omstandigheden onafhankelijk van haar wil, dat zij niet toegelaten werd het land te verlaten op 4 december 2018, terwijl zij haar bagage had ingecheckt en haar boarding pass bekomen had, dat zij verplicht was terug te keren en haar reis voor onbepaalde tijd uit te stellen. Zij meent dat haar terugsturen naar haar land van herkomst, haar kansen om haar echtgenote op korte termijn opnieuw te vergezellen vermindert gelet op de voormelde omstandigheden van haar eerste poging tot vertrek. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij voorhoudt dat zij haar echtgenote contacteerden doch zonder succes, terwijl haar echtgenote haar opwachtte bij de uitgang, dat zij zelf aangedrongen heeft om te bellen en om aan haar echtgenote te vragen haar het telefoonnummer te geven opdat zij zou opgebeld worden. De verzoekende partij citeert een whatsapp conversatie met haar echtgenote en verwijst naar stuk 9 gevoegd bij haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geweigerd heeft om het dossier met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken door te weigeren met haar echtgenote te spreken, terwijl zij het tegendeel beweren. Betreffende het bijhebben van veel bagage, wijst de verzoekende partij erop dat dit normaal is daar haar echtgenote zwanger is en zij met cadeaus van de familie en persoonlijke spullen komt met het oog op de gewenste gezinshereniging. De verzoekende partij voert nog aan dat haar de toegang niet kan geweigerd worden op grond van het motief dat haar echtgenote ongehuwd is, element dat niet geleid heeft tot een weigering van het visum, daar het administratief dossier documenten bevat die de bestaande huwelijksband bewijzen, reden waarom de tenlasteneming en de overige genoemde documenten werden voorgelegd. Zij wijst erop dat het zich registreren als gehuwd diende te gebeuren na haar aankomst en het voorleggen van de op 24 oktober 2018 gelegaliseerde huwelijksakte. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aankomst wel degelijk over een huwelijksakte beschikte alsook over andere documenten, zoals een geboorteakte die lijkt op een huwelijksakte, dat zij in haar paniek de geboorteakte heeft getoond in plaats van de huwelijksakte, die zij nochtans ter hand hield. Zij wijst erop dat de akte zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Zij meent dat het aan de verwerende partij toekomt om in de bestreden beslissing te motiveren op een manier waarop zij weet waarom haar wettelijk bekomen visum wordt ingetrokken. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat zij vertrouwen had in de administratie die het visum heeft afgeleverd nadat zij haar hadden uitgenodigd om documenten voor te leggen, dat zij geen enkele handeling heeft gesteld die geïnterpreteerd kan worden

als weigering om mee te werken met de autoriteiten, zodat er geen objectieve reden is om haar visum in te trekken, dat er sprake is van schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Betrokkene komt naar België voor een verblijf van vier dagen om zijn papieren in orde te maken inzake zijn huwelijk. Controle bij de Nederlandse autoriteiten en ook in het Belgisch rijksregister maakt duidelijk dat dit geen wettelijk huwelijk betreft : zijn vrouw staat nog steeds genoteerd als ongehuwd. Betrokkene laat een huwelijksakte zien van een lokale kerk. Betrokkene heeft een visum van 3 maanden en komt 4 dagen voor het vervallen van het visum toe. Zijn vrouw (kerkelijk huwelijk) is niet te bereiken. Bovendien reist betrokkene met heel veel bagage voor een verblijf van vier dagen.”

3.7. De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere feit dat aan de verzoekende partij een visum werd toegekend niet *ipso facto* tot de vaststelling leidt dat ook nadien, *in casu* bij binnenkomst, nog steeds aan de afgiftevoorwaarden is voldaan. Er anders over oordelen zou artikel 34 (2) van de Visumcode zinledig maken. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de huwelijksakte, huwelijk dat nog niet geregistreerd werd in België, aan het consulaat in Kigali werd voorgelegd ter legalisatie, dat zij dit document, samen met de andere bewijsstukken, heeft voorgelegd in haar visumdossier, dat gelet op de eenheid van bestuur, niet kan gesteld worden dat de huwelijksakte niet werd voorgelegd, dat zij op de luchthaven wel degelijk verduidelijkt heeft dat zij gekomen is om stappen te ondernemen in het kader van gezinshereniging, wat overeenstemt met de documenten neergelegd ter gelegenheid van haar aanvraag, dat het aan de administratie toekomt de aangebrachte stukken te verifiëren, dat *in casu*, de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen die door haar werden overgemaakt, zoals de huwelijksakte, de tenlasteneming, het attest van de mutualiteit dat het doel van het visum verduidelijkt, dat nochtans het visum werd afgegeven op grond van elementen die vandaag genegeerd werden, dat haar de toegang niet kan geweigerd worden op grond van het motief dat haar echtgenote ongehuwd is, element dat niet geleid heeft tot een weigering van het visum, daar het administratief dossier documenten bevat die de bestaande huwelijksband bewijzen, reden waarom de tenlasteneming en de overige genoemde documenten werden voorgelegd. Het voorleggen van een gelegaliseerde huwelijksakte en andere documenten ter gelegenheid van de visumaanvraag doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er op het ogenblik van binnenkomst geen bewijzen van een wettelijk huwelijk voorliggen, dat enerzijds haar vrouw nog genoteerd staat als ongehuwd en anderzijds een huwelijksakte wordt getoond, doch dit een huwelijksakte van een lokale kerk betreft. Het feit dat het zich registreren als gehuwd diende te gebeuren na haar aankomst alsook het voorleggen in onderhavige procedure van de op 24 oktober 2018 gelegaliseerde huwelijksakte, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs voorlag van een wettelijk huwelijk op het ogenblik van binnenkomst en er bij nazicht ook niet bleek dat de vrouw van de verzoekende partij als gehuwd genoteerd staat.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat zij vertrouwen had in de administratie die het visum heeft afgeleverd nadat zij haar hadden uitgenodigd om documenten voor te leggen, dat zij geen enkele handeling heeft gesteld die geïnterpreteerd kan worden als weigering om mee te werken met de autoriteiten, zodat er geen objectieve reden is om haar visum in te trekken. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als machtsmisbruik.

3.8. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd een visum toegekend voor een bezoek aan familie of vrienden. Echter nu uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden – dat zij bij binnenkomst een bewijs van een wettelijk huwelijk, meer bepaald een gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd en ook uit de gegevens waarover de verwerende partij beschikte niet bleek dat de vrouw in de registers reeds aangeduid staat als gehuwd, komt het niet foutief noch kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij stelt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf – met name opstarten van een procedure gezinshereniging met de echtgenote – onvoldoende zijn aangetoond. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook afdoende waarom haar visum wordt ingetrokken.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de attesten van tenlasteneming, van de mutualiteiten en de invitatiebrief het doel van het bezoek verduidelijken, met name een aanvraag tot gezinshereniging in België en zij lijkt aan te geven dat geen rekening is gehouden met haar intentie om gezinshereniging aan te vragen, kan zij niet gevolgd worden aangezien uitdrukkelijk is gemotiveerd dat zij naar België komt om de papieren in orde te maken inzake haar huwelijk. De Raad herhaalt dat uit de stukken van

het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd, doch wel een akte van een lokale kerk. De verzoekende partij weerlegt dit niet waar zij stelt zich te hebben vergist met de gelegaliseerde geboorteakte. De verzoekende partij kan de verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de gelegaliseerde huwelijksakte, nu hij dit stuk niet heeft voorgelegd bij binnenkomst. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat mevr. I.N. nog steeds als ongehuwd staat geregistreerd in het rijksregister.

3.10. Verder stelt de Raad vast dat de visumaanvraag van 29 oktober 2018 geen melding maakt van een aanvraag tot gezinshereniging. Het visum werd aangevraagd voor een kort verblijf om 'familie of vrienden te bezoeken'. Uit het administratief verslag van 13 maart 2019 blijkt dat de grensautoriteiten ook het 'BELVIS' hebben nagezien en dat hierin geen informatie terug te vinden is die een aanvraag om de gezinshereniging zou bevestigen. Het feit dat het administratief dossier de stukken in verband met de visumaanvraag in de Belgische ambassade niet bevat, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening is gehouden met de huwelijksakte en het document van de mutualiteiten die het doel preciseert van haar visumaanvraag, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze stukken voorlagen aan de met grenscontrole belaste autoriteiten. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening is gehouden met de tenlasteneming, toont zij geenszins aan op welke wijze het in rekening brengen van de tenlasteneming zou leiden tot een andere beoordeling betreffende het aangetoond zijn van het doel en de omstandigheden van het verblijf, nu uit de tenlasteneming geenszins blijkt dat er sprake is van een wettelijk huwelijk. De enkele vermelding dat het doel van het verblijf een aanvraag gezinshereniging in België is en bij de verwantschapsband met de garant vermeld wordt dat het de echtgenoot betreft, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit betoog.

3.12. De verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zij het doel en de omstandigheden van haar komst naar België voldoende heeft aangetoond met de door haar bij binnenkomst voorgelegde stukken, nu zij bij binnenkomst niet heeft aangetoond dat er sprake is van een wettelijk huwelijk.

3.13. De verzoekende partij verwijt de grensautoriteiten geen contact te hebben opgenomen met haar partner. In het administratief verslag kan evenwel het volgende worden gelezen: *"We proberen, tevergeefs, telefonisch contact te verkrijgen met mevr. I.N. op 2 voorgelegde telefoonnummers."* Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenote haar opwachtte bij de uitgang, dat zij zelf aangedrongen heeft om te bellen en om aan haar echtgenote te vragen haar het telefoonnummer te geven opdat zij zou opgebeld worden, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Betreffende de door haar geciteerde whats-app conversatie kan de Raad enkel vaststellen dat ook dit loutere beweringen betreffen die niet ondersteund worden door de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift. Er worden uittreksels van een geschreven conversatie voorgelegd, doch deze zijn grotendeels geschreven in een voor de Raad onbekende taal enerzijds en onleesbaar omwille van het kleine formaat anderzijds, zodat hieruit geenszins de geciteerde whats-app conversatie kan afgeleid worden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij geweigerd heeft haar echtgenote te spreken.

3.14. Waar de verzoekende partij stelt dat haar aankomst in België vier dagen voor het vervallen van het visum te wijten is aan omstandigheden onafhankelijk van haar wil, dat zij niet toegelaten werd het land te verlaten op 4 december 2018, terwijl zij haar bagage had ingecheckt en haar boarding pass bekomen had, dat zij verplicht was terug te keren en haar reis voor onbepaalde tijd uit te stellen, alsook dat het normaal is dat zij veel bagage bijhad, daar haar echtgenote zwanger is en zij met cadeaus van de familie en persoonlijke spullen komt met het oog op de gewenste gezinshereniging, stelt de Raad vast dat voormelde kritiek is gericht tegen een overtollig motief. Immers is niet aangetoond dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat geen bewijzen voorliggen van een wettelijk huwelijk, dat de verzoekende partij enerzijds slechts een huwelijksakte van een lokale kerk laat zien en dat anderzijds haar vrouw nog als ongehuwd genoteerd staat. Deze motieven volstaan om de stelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond te schragen. Kritiek tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.15. Waar de verzoekende partij nog stelt dat haar terugsturen naar haar land van herkomst, haar kansen om haar echtgenote op korte termijn opnieuw te vergezellen vermindert gelet op de voormelde omstandigheden van haar eerste poging tot vertrek, is deze kritiek gericht tegen de beslissing tot terugdrijving, doch geenszins tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij, indien zij opnieuw een visum bekomt, dezelfde moeilijkheden zou ervaren. Bovendien blijkt niet welk belang de verzoekende partij heden heeft bij dergelijk betoog gelet op het feit dat zij ook bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, zij zich niet langer in België bevindt en aldus een vertrek uit Rwanda zal dienen te organiseren.

3.16. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Er wordt benadrukt dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De verzoekende partij legt een gelegaliseerde huwelijksakte voor, een akte van het kerkelijk huwelijk, een akte van de mutualiteit, de ten laste neming in functie van een aanvraag tot gezinshereniging, een attest van zwangerschap, een uitnodigingsbrief en whats-app berichten op de GSM. Zij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij gehuwd zijn met de intentie een gezin te stichten, dat zij administratieve stappen gezet hebben om hun gemeenschappelijk leven in België te starten op hetzelfde adres, dat zij documenten verzameld hebben op vraag van het consulaat met het oog op gezinshereniging in België, die ook voorliggen en dat haar partner zwanger is. Het gezinsleven is thans niet betwist. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzoekt en de tweede bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft.

In casu is er bijgevolg geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor de verzoekende partij geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De verzoekende partij betoogt dat haar partner een kind verwacht binnen een maand, dat haar hulp en aanwezigheid noodzakelijk en vitaal is voor haar partner en het minderjarig kind die geen bijstand zal hebben gedurende de dagen van afwezigheid van haar echtgenote. Zij betoogt dat ook haar aanvraag dient onderzocht te worden daar haar gezinsleven effectief is gelet op het concrete kerkelijke en burgerlijke huwelijk, de ondernomen stappen voor gezinshereniging en de zwangerschap. Zij wijst erop dat de stukken haar intentie aantonen om hun huwelijk te consolideren in een gemeenschappelijk leven. Zij meent dat een terugkeer een disproportioneel nadeel teweeg brengt ten aanzien van het zwak nadeel voor de verwerende partij om een extra persoon toe te laten, die kan verblijven bij familie eerder dan in een opvangcentrum. Zij wijst erop dat zij alle documenten heeft voorgelegd dat zij gehuwd is en dat haar partner binnen een maand een kind verwacht. Zij benadrukt nogmaals dat de situatie van haar echtgenote haar aanwezigheid vereist gedurende deze periode en tijdens de bevalling en stelt dat zij hun intentie om een gezinshereniging aan te vragen niet hebben verborgen. Zij stelt dat door het verwerven van het visum zij voor ogen had om de legale procedure met het oog op gezinshereniging met haar echtgenote op te starten, maar dat de beslissing tot terugdrijving er toe leidt dat zij dit niet kan doen, noch haar echtgenote en kind kan bijstaan. Zij meent dat de beslissing die haar de toegang weigert en de beslissing tot terugdrijving neerkomen op een onmenselijke behandeling daar haar echtgenote die een gevorderde zwangerschap heeft haar nodig heeft. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij dient terug te keren naar Rwanda ondanks de moeilijkheden die zij gekend heeft op het moment van haar eerste vertrek en zij niet kan weten wanneer zij opnieuw kan terugkomen naar haar echtgenote, dat dit een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM betreft. Zij meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden is in die mate dat de bestreden beslissing geen oog heeft voor de gevolgen die de bestreden beslissing heeft voor de familie, door de echtgenoot die beschikte over een visum te weigeren haar partner bij te staan gedurende de laatste maanden van de zwangerschap en de bevalling, dat de bestreden beslissing ook gevolgen heeft voor het minderjarig kind dat alleen zal gelaten worden tijdens de bevallingsperiode omwille van de zwakte van de mama, terwijl zij kwam om de familiale lasten op zich te nemen tijdens deze periode.

Betreffende de aanwezigheid tijdens de bevalling en de periode kort daarna, stelt de Raad vast dat de bevalling voorzien voor 27 april 2019, heden reeds dient te hebben plaatsgevonden, zodat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heden nog heeft bij haar betoog. Bovendien blijkt uit het administratief verslag van 13 maart 2019 dat de verzoekende partij verklaarde te willen terugkeren naar Kigali op 16 maart 2019 (dag dat de geldigheid van haar visum afliep). Gelet op de vervaltermijn van het visum diende de verzoekende partij in elk geval een nieuw visum aan te vragen indien zij verblijf wenste in België op grond van het feit dat haar echtgenote diende te bevallen.

Betreffende de bijstand aan het minderjarig kind gedurende de dagen van afwezigheid van haar echtgenote, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoont waarom haar echtgenote niet zou kunnen instaan voor zorg en bijstand aan haar pasgeboren kind of om welke redenen er sprake zou zijn van haar afwezigheid. Bovendien maakt zij ook niet aannemelijk dat haar echtgenote geen andere opvangmogelijkheden heeft voor het kind, indien zij afwezig zou zijn en de verzoekende partij hiervoor niet zou kunnen instaan.

Wat het voorbereiden en indienen van een aanvraag tot gezinshereniging betreft merkt de Raad op dat de verzoekende partij deze voorbereiding en indiening ook in het buitenland kan verrichten, meer zelfs, de verzoekende partij dient in haar visumaanvraag aan te geven dat zij *in functie* van haar huwelijk een visum voor gezinshereniging wenst aan te vragen.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven, kan er onderzocht worden of de verzoekende partij zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij een visum kort verblijf heeft aangevraagd omwille van bezoek aan familie of vrienden, doch geenszins dat zij een visumaanvraag voor gezinshereniging heeft aangevraagd. Het feit dat de verzoekende partij de intentie had om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen en zij door het verwerven van het visum voor ogen had om de legale procedure met het oog op gezinshereniging met haar echtgenote op te starten en haar huwelijk te consolideren in een gemeenschappelijk leven alsook dat zij alle documenten heeft voorgelegd dat zij gehuwd is en dat haar partner binnen een maand een kind verwacht, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de

verzoekende partij op gezinsleven te handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat een terugkeer een disproportioneel nadeel teweeg brengt ten aanzien van het zwak nadeel voor de verwerende partij om een extra persoon toe te laten, die kan verblijven bij familie eerder dan in een opvangcentrum.

Gelet op het niet voorliggen op het ogenblik van het nemen van de tweede bestreden beslissing van een aanvraag gezinshereniging, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat haar aanvraag dient onderzocht te worden daar haar gezinsleven effectief is gelet op het concrete kerkelijke en burgerlijke huwelijk, de ondernomen stappen voor gezinshereniging en de zwangerschap.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.18. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling teweeg brengt daar haar echtgenote die een gevorderde zwangerschap heeft haar nodig heeft, dat de bestreden beslissing geen oog heeft gehad voor de gevolgen voor de familie door haar te weigeren haar partner bij te staan gedurende de laatste maanden van de zwangerschap en de bevalling en doordat het minderjarig kind alleen zal gelaten worden tijdens de bevallingsperiode omwille van de zwakte van de mama, terwijl zij zou instaan voor de familiale lasten tijdens deze periode. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat blijkens de stukken voorgelegd door de verzoekende partij de bevalling was voorzien op 27 april 2019, zodat zij heden niet aantoont welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing omwille van het feit dat haar zwangere partner haar nodig heeft. Immers kan redelijkerwijze ervan uitgegaan worden dat de partner van de verzoekende partij niet langer zwanger is. Bovendien kan de *in casu* bestreden beslissing, namelijk de intrekking van het visum, bezwaarlijk als onmenselijk worden beschouwd omwille van het niet kunnen zorgen en bijstaan van een zwangere vrouw, het niet aanwezig kunnen zijn bij de bevalling voorzien op 27 april 2019 en geen zorg en bijstand kunnen leveren na de bevalling aan de partner en het kind, gelet op het feit dat de verzoekende partij pas op 13 maart 2019 België is binnengekomen en het visum maar geldig was tot 16 maart 2019, aldus voor 4 dagen meer dan een maand voor de geplande bevalling. Uit het loutere feit dat zij niet exact weet wanneer zij opnieuw kan terugkeren naar haar echtgenote, kan *in casu* ook geen onmenselijke behandeling worden afgeleid. Immers toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij niet opnieuw een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kan indienen, noch dat zij onredelijk lang zou moeten wachten op een antwoord. Bovendien kan de verzoekende partij, in geval van een weigering tot afgifte van een visum een annulatieberoep indienen bij de Raad. Waar de verzoekende partij wijst op moeilijkheden bij haar vertrek, stelt de Raad vast dat zij geenszins aantoont dat zij, indien zij opnieuw een visum bekomt, dezelfde moeilijkheden zou ervaren. Bovendien blijkt niet welk belang de verzoekende partij heden heeft bij dergelijk betoog gelet op het feit dat zij ook bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, zij zich niet langer in België bevindt en aldus een vertrek uit Rwanda zal dienen te organiseren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.19. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER